

Sygn. akt I C 87/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia, 02 października 2014r.

Sąd Rejonowy w Oleśnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Barbara Polak

Protokolant Grażyna Janiszyn

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2014r. w Oleśnicy

przy udziale stron:

powód **J. D. (1)**

pozwany **P. P. (1)**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego **P. P. (1)** na rzecz powoda **J. D. (1)** kwotę **8.399,00zł (osiem tysięcy trzysta dziewięćdziesiąt dziewięć złotych 00/100)** wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 18.06.2010r.

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.832,00zł tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pozwanemu, aby uiścił na rzecz Skarbu Państwa (Sąd Rejonowy w Oleśnicy) kwotę 484,02zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo poniesionych przez Skarb Państwa.

Z. /

1. odnotować;

2. kal. 21 dni.

02.10.2014r.

Sygn. akt I C 87/13

UZASADNIENIE

Powód – J. D. (1) wystąpił z powództwem przeciwko pozwanemu – P. P. (1) wnosząc o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 8.300,00 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2010r. do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jego rzecz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu powód wskazał, że strony zawarły ustną umowę o dzieło, której przedmiotem było wykonanie 7 par drzwi wraz z ościeżnicami z materiału powierzono przez zamawiającego (1 kubik jesion suchy i pół kubika sosna). Wartość powierzono materiału wynosiła 2.700 zł. Przedmiot umowy został dostarczony zamawiającemu w lipcu 2009r. Powód uiścił cenę usługi, tj. 5.600 zł. Z uwagi na liczne wady towaru, powód składał wielokrotnie reklamacje telefoniczne oraz reklamację pisemną. Pomimo obowiązku wynikającego z art. 2 ust. 2 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, pozwany konsekwentnie odmawiał również wystawienia rachunku za wykonaną usługę. Dopiero złożenie doniesienia do Urzędu Skarbowego skłoniło pozwanego do wystawienia rachunku. W listopadzie 2009r. pozwany telefonicznie uznał zgłoszenie reklamacyjne i zażądał przy

tym dostarczenia przedmiotu umowy do jego zakładu na koszt powoda. Po dostarczeniu przedmiotu umowy przedsiębiorca podjął bezskuteczną próbę naprawy. Pomimo prób naprawy nie udało się usunąć wad dzieła. Powód wezwał telefonicznie pozwanego do naprawy wadliwych drzwi. W odpowiedzi pozwany ponownie zażądał dostarczenia drzwi na koszt powoda do zakładu. Powód nie zgadzał się na ponowne pokrycie kosztów transportu, bowiem zgodnie z art. 8 ust. 2 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej, koszty dostarczenia towaru do naprawy ponosi sprzedawca. Z rozmów telefonicznych wynikało, że pozwany w dalszym ciągu nie zgadza się na pokrycie kosztów transportu i uważa, że wady drzwi nie wynikają z jego winy. W tym stanie rzeczy powód powołał rzeczoznawcę, którego opinia potwierdziła fakt wykonania drzwi niezgodnie z umową. Zgodnie z opinią zamówiony towar został wykonany nieprawidłowo i stąd wynikały jego wady. Koszt wynajęcia rzeczoznawcy wyniósł 300 zł. Z uwagi na trudności w wyegzekwowaniu naprawy lub wymiany towaru, powód zwrócił się o pomoc do powiatowego rzecznika praw konsumentów. Pomimo przedstawienia obowiązującego stanu prawnego i wykazania odpowiedzialności pozwanego ten konsekwentnie odmawiał wykonania roszczeń powoda. Na tym etapie pozwany podniósł, że wielokrotnie informował zamawiającego o nieprzydatności dostarczonego materiału do wykonania dzieła, czemu powód zdecydowanie zaprzecza. Podnoszenie tego typu zarzutu po złożeniu reklamacji i kilka miesięcy po jej uznaniu, świadczy tylko o próbie uniknięcia odpowiedzialności. Pismem z dnia 16 czerwca 2010r. powód wezwał pozwanego do zapłaty żądając zwrotu uiszczonyj ceny, wartości dostarczonego materiału oraz kosztów powołania niezależnego rzeczoznawcy.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa. W uzasadnieniu wskazał, że wielokrotnie wyjaśniał, że nie jest nic winien państwu D.. Jeszcze przed przyjęciem desek mówił im, że materiał nie nadaje się na zrobienie drzwi. Były to stare pocięte deski z przedwojennych krokwi, które nie nadawały się nawet do palenia. Pozwany wskazał, że Państwo D. nalegali, aby je zrobił, ale nie chcieli aby je montował. Zależało im na jak najniższej cenie. Tak więc nie można mówić o wadliwym wykonaniu drzwi i ościeżnic, bowiem z uwagi na materiał, z którego są zrobione ich wykonanie najwyższej jakości nie było możliwe. Pozwany podał, że proponował im, że zrobi eleganckie drzwi ze swojego materiału, ale że będzie to kosztować dwa razy tyle. Oni jednak chcieli, żebym zrobił z ich desek. Ponadto pozwany wskazał, że powód od początku nękał go jakimiś sprawami, nawet pisał donosy do Urzędu Skarbowego. Napracował się strasznie przy tych drzwiach i nie ma stolarza, który z takich materiałów zrobiłby lepsze drzwi. Nigdy również nie uznawał jakichkolwiek reklamacji, a dokonanie poprawek było aktem dobrej woli. Pozwany dodał także, że zabolalo go, że fachowiec z zakresu stolarstwa, który zrobił opinię dla państwa D. stwierdził, że rzekome wady drzwi są wyłącznie jego winą. Nie może się z tym zgodzić, bowiem nie odniósł się on wcale do jakości danego drewna. Pozwany wskazał również, że czuje się niewinny bo uprzedzał o tym, że z tego drewna drzwi porządnych nie będzie.

Wyrokiem z dnia 27.06.2012 r. Sąd Rejonowy w Oleśnicy w sprawie o sygn. akt I C 126/12 oddalił powództwo i zasądził od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.217,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k. 162). W wyniku apelacji powoda, Sąd Okręgowy we Wrocławiu wyrokiem z dnia 13.12.2012 r. w sprawie o sygn. akt II Ca 1275/12 uchylił wyżej wskazane orzeczenie i sprawę przekazał tutejszemu Sądowi do ponownego rozpoznania (k. 225).

Pismem z dnia 30.07.2013 r. powód rozszerzył niniejsze powództwo do kwoty 8.399,00 zł (k. 269).

W toku postępowania dowodowego ustalono następującą stan faktyczny:

Pozwany prowadzi własną działalność gospodarczą świadcząc usługi z zakresu stolarstwa.

/dowód:

zaświadczenie z dnia 09.08.2010r. – k. 4;

Powód i pozwany zawarli ustną umowę o dzieło, w oparciu o którą pozwany zobowiązał się do wykonania 7 sztuk drzwi wewnętrznych drewnianych. Powód dysponował własnym drewnem, które powierzone zostało, jako materiał do wykonania drzwi. Było to w części drewno nowe jesionowe, a w części porozbiórkowe sosnowe. Drewno to było pocięte w bursy o grubości 5-6 cm i różnej długości. Było ono przez okres 6-7 lat składowane na terenie posesji powoda. Drzwi miały zostać wykonane z litego drewna bez okleinowania. Dostarczony przez powoda materiał nie

wystarczył na wykonanie zamówionej ilości drzwi dlatego pozwany dostarczył w części własne drzewo sosnowe. Po wykonaniu drzwi powód odebrał je osobiście własnym transportem. Zapłacił za wykonane dzieło wynagrodzenie w łącznej kwocie 5.600,00 zł. Po odebraniu drzwi na drugi dzień powód zauważył ich usterki, tj. fakt, że drzwi jesionowe zostały okleinowane oraz że drzwi sosnowe są źle wykonane miały szpary oraz wstawiona była jedna sina deska. Powód zawiadził drzwi do pozwanego z reklamacją. Córka pozwanego nie pozwoliła na pozostawienie drzwi z reklamacją.

/dowód:

zeznania powoda J. D. – k. 51-52 i 243;

zeznania pozwanego P. P. – k.158-159;

Pismem z dnia 17 sierpnia 2009r. powód zwrócił się do pozwanego o wystawienie faktury lub rachunku za wykonane drzwi wraz z ościeżnicami, wskazując, że całkowity koszt wykonania usługi z materiałem wyniósł 5.400,00 zł brutto.

W dniu 18 sierpnia 2009r. powód przesłał pozwanemu pismo, w którym złożył reklamację na wykonane drzwi z ościeżnicami i wezwał pozwanego do usunięcia ich wad w terminie 14 dni.

/dowód:

pisma z dnia 17.08.2009r. wraz z dowodem nadania – k. 5-7;

Pozwany po interwencji powoda w Urzędzie Skarbowym wystawił rachunek nr (...) na kwotę 5.600,00 zł z datą 23 lipca 2009r. następnie skorygowany co do daty wystawienia na dzień 23 października 2009r.

/dowód:

pismo z sierpnia 2009r., rachunki – k. 8-9;

W listopadzie 2009r. powód dostarczył drzwi do zakładu pozwanego celem naprawy stwierdzonych usterek.

okoliczność bezsporna;

Pozwany dokonał wymiany wstawionej sianej deski oraz zaszpachlowania pęknięć. powód odebrał naprawione drzwi, jednak stwierdził, że drzwi nadal posiadają wady. Ponownie zwrócił się do pozwanego o ich usunięcie.

/dowód:

zeznania powoda J. D. – k. 51-52;

W dniu 15 stycznia 2010r. pozwany skierował do powoda pismo, którym zwrócił się do powoda o dostarczenie drzwi i zobowiązał się do usunięcia usterki i zaznaczył, iż po wykonaniu usługi poinformuje powoda o terminie odbioru drzwi.

/dowód:

pismo z dnia 15.01.2010r. – k. 10;

Powód zlecił wykonanie prywatnej opinii technicznej na okoliczność oceny jakościowej wykonanych drzwi. Opinia ta sporządzona została przez rzeczoznawcę przy Wojewódzkim Inspektoracie Inspekcji Handlowej we W. – N. K.. Rzeczoznawca ten, który stwierdził, że wykonane drzwi nie spełniają funkcji użytkowej i estetycznej, a ujawnione błędy w sztuce stolarskiej noszą znamiona wad trwałych, powstałych z winy wykonawcy w wyniku zastosowania niewłaściwego procesu technologicznego okleinowania powierzchni elementów skrzydłowych drzwi, poprzez zastosowanie niewłaściwego kleju o niskiej aktywności trwałego wiązania, okleina (fornir) przyklejaną metodą tzw. ręcznego prasowania, a nie wprawie stolarskiej, brak wykazania należytej staranności przy szlifowaniu powierzchni okleiny. Ujawnione wady prowadzą do stwierdzenia, że wykonane drzwi nie dają podstawy do uznania

jako wyrobów pełnowartościowych i kwalifikują się do wymiany. Powód poniósł koszty sporządzenia opinii w wysokości 300,00 zł.

/dowód:

opinia rzeczoznawcy N. K. wraz z rachunkiem – k. 12-17;

Powód zwrócił się do Powiatowego Rzecznika Konsumentów, który stwierdził, że w przedmiotowej sprawie będą miały zastosowanie przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2002r., o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego na podstawie odesłania z art. 627¹ k.c., jak również, że stosowanie do art. 8 ust 2 tej ustawy wszelki koszty związane z naprawą lub wymianą towaru ponosi sprzedawca.

/dowód:

pismo z dnia 19.02.2010r. – k. 18;

pismo z dnia 08.03.2010r. – k. 21;

pismo z dnia 06.04.2010r. – k. 19;

Powód, odstąpił skutecznie od zawartej między stronami umowy.

/dowód:

zeznania powoda J. D. – k. 135;

W sprawie przeprowadzona została opinia biegłego z zakresu meblarstwa i (...) z (...), który stwierdził, że we wszystkich z zamontowanych drzwi dopatrywał się licznych wad. Biegły uznał, że wady te są wadami istotnymi, nie ma jednak podstaw aby twierdzić że przyczyną ich powstania jest zły jakości materiał dostarczony przez zleceniodawcę. Zabarwione, zdrowe, wyrośnięte sęki widoczne na powierzchni ościeżnicy stwarzają wrażenie pozytywne i nie wpływają negatywnie na jakość wykonanych drzwi. Drewno przed obróbką posiadała wzdłużne pęknięcia, jest to zjawisko naturalne. Do wykonawcy dzieła należała tak zwana manipulacja drewnem, polegająca na dokonywaniu niezbędnych cięć wzdłużnych, właśnie tam gdzie są pęknięcia, po to by je wyeliminować. W pomieszczeniu gospodarczym, gdzie składowana są czworo drzwi biegły nie stwierdził wilgoci. Pomieszczenie składowania stolarki nie musi spełniać warunków pomieszczenia specjalnie ogrzewanego. Wszystkie opisane wady są wadami istotnymi, wynikającymi z niewłaściwej i niedokładnej obróbki drewna braku wiedzy z zakresu materiałoznawstwa i technologii wykonania, braku wrażliwości na wygląd estetyczny, a nie tego, że zleceniodawca powierzył drewno z wadami. Istotne przeszlifowania do głębokości znacząco widocznej, naruszonej powierzchni struktury drewna dyskwalifikują całkowicie wyrób. Istnieje możliwość usunięcia wad w trzech już zamontowanych drzwiach, choć nie da się ich usunąć bez pozostawienia określonych śladów, niemniej jednak po naprawie wygląd estetyczny i użytkowy ulegnie poprawie i drzwi spełnią swoją przeznaczenie. Łącznie koszt usunięcia wad wynosi 400 zł. Pozostałe drzwi posiadają tak istotne wady, że nie da się ich usunąć w prosty sposób. Jedynym możliwym rozwiązaniem jest zestruganie okleiny z powierzchni detali drewna, wyeliminowanie pozostałych wad i dokonanie malowania farbami kryjącymi na całej powierzchni. W obecnym stanie nie nadają się do użytku.

/dowód:

opinia biegłego – k. 70-74;

opinia uzupełniająca – k. 95-99;

W niniejszej sprawie sporządzona została kolejna opinia biegłego z zakresu meblarstwa i (...) z (...) na okoliczność wartości i jakości drewna powierzonego przez powoda pozwanemu w celu wykonania drzwi. Biegły stwierdził, iż

przekazane pozwanemu drewno sosnowe było drewnem trzeciej klasy jakości w cenie 1046,00 zł brutto za 1m³, tj. 523,00 zł za 0,5 m³ natomiast drewno jesionowe zakwalifikował do klasy drugiej jakości w cenie 2276,00 zł za 1m³. Biegły ocenił, iż łączna wartość tarcicy przekazanej na wykonanie drzwi wynosi 2.799,00 zł.

/dowód:

opinia biegłego M. K. z dnia 08.07.2013 r. – k. 260 – 262;

Sąd zważył:

Powództwo w całości zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym w niniejszej sprawie było, iż strony łączyła ustana umowa o dzieło, tj. umowa, której celem było osiągnięcie konkretnego rezultatu w postaci - wykonania 7 par drzwi wraz z ościeżnicami z materiału powierzonego przez zamawiającego. Pozwany jako przyjmujący zamówienie w rozumieniu art. 627 kc zobowiązał się do wykonania określonych prac, a powód jako zamawiający do zapłaty wynagrodzenia. Po ukończeniu prac, których przedmiotem było wykonanie dzieła, powód odebrał wykonane drzwi i zapłacił za nie pozwanemu kwotę 5.600,00 zł.

Istota sporu sprowadzała się zatem do kwestii ustalenia, czy wady wykonanego dzieła, które ujawniły się na drugi dzień po odebraniu drzwi przez powoda, były wadami istotnymi i powstały z winy pozwanego a jeżeli tak to czy w okolicznościach niniejszej sprawy zastosowanie mają przepisy odnoszące się do tzw. konsumenckich umów o dzieło.

Zdaniem Sądu w okolicznościach niniejszej sprawy zastosowanie mają przepisy ustawy z dnia 27.07.2002 r. o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 141, poz. 1176 z późn. zm.). Z art.1 powołanego wyżej aktu normatywnego wynika, iż stosuje się go do dokonywanej w zakresie działalności przedsiębiorstwa sprzedaży rzeczy ruchomej osobie fizycznej, która nabywa tę rzecz w celu niezwiązanym z działalnością zawodową lub gospodarczą (towar konsumpcyjny). Odnosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż pozwany w zakresie działalności swojego przedsiębiorstwa, w którym zajmował się posadzkarstwem, tapetowaniem, oblicowaniem ścian, stolarką budowlaną, produkcją parkietów podłogowych i wykonywaniem konstrukcji i pokryć dachowych, wykonał i sprzedał powodowi 7 sztuk drzwi z ościeżnicami, które zamówił i zakupił on w celu zamontowania w swoim domu. Zakup ten był zatem, niezwiązany z prowadzeniem działalności gospodarczej, której zresztą w dniu zakupu nie prowadził. Z zeznań powoda, a także dowodów przedłożonych w sprawie oraz opinii biegłego wynika, iż powód zlecił pozwanemu wykonanie 7 sztuk drzwi z ościeżnicami z materiałów, które sam dostarczył w postaci drewna jesionowego w ilości jednego kubika i sosnowego w ilości pół kubika. Pozwany wykonał zamówione drzwi, które powód osobiście odebrał i zapłacił za ich wykonanie cenę 5.600,00 zł. Na drugi dzień po odebraniu zamówionych drzwi powód dostrzegł w nich liczne wady i niezwłocznie zwrócił się do pozwanego o ich usunięcie. Z uwagi na to, iż pozwany wad tych nie usunął powód, kilkakrotnie składał na nie reklamacje a następnie pismem z dnia 16.06.2010 r. zażądał zwrotu uiszczonej ceny i równowartości dostarczonych materiałów. Fakt nienależytego wykonania drzwi przez pozwanego potwierdza w szczególności opinia biegłego sądowego sporządzona w niniejszej sprawie. Wynika z niej jednoznacznie, że drzwi posiadają wady istotne, na których powstanie nie miała wpływu – wbrew twierdzeniom pozwanego – zła jakość drewna dostarczonego przez powoda. W ocenie biegłego wady drzwi powstały z wyłącznej winy pozwanego, gdyż zostały źle wykonane. Ponadto biegły uznał, iż w obecnym stanie nie nadają się one do użytku

W myśl art. 8 ust. 1 ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego jeżeli towar konsumpcyjny jest niezgodny z umową, kupujący może żądać doprowadzenia go do stanu zgodnego z umową przez nieodpłatną naprawę albo wymianę na nowy, chyba że naprawa albo wymiana są niemożliwe albo wymagają nadmiernych kosztów. W okolicznościach niniejszej sprawy wskazać należy, iż powód zgłosił pozwanemu wielokrotnie roszczenie naprawy drzwi, której ten jednak nie dokonał, natomiast wymiana ich na nowe, w przypadku tego konkretnego towaru nie była możliwa (głównie ze względu na zużycie materiału, z którego miały zostać wykonane). W związku z tym zastosować należało art. 8 ust. 4 cytowanej ustawy, który stanowi, że jeżeli kupujący,

z przyczyn określonych w ust. 1, nie może żądać naprawy ani wymiany albo jeżeli sprzedawca nie zdoła uczynić zadość takiemu żądaniu w odpowiednim czasie lub gdy naprawa albo wymiana narażałyby kupującego na znaczne niedogodności, ma on prawo domagać się stosownego obniżenia ceny albo odstąpić od umowy; od umowy nie może odstąpić, gdy niezgodność towaru konsumpcyjnego z umową jest nieistotna. Przy czym podkreślić trzeba, iż wybór spośród tych dwóch możliwości pozostaje w gestii kupującego. Powód, który był kupującym, wybrał możliwość odstąpienia od umowy, a biorąc pod uwagę fakt, iż niezgodność zakupionego przez powodatowaru z umową jest istotna, jego uprawnienie wynikające z cytowanego przepisu nie było wyłączone.

Tym samym na podstawie art. 8 ust. 4 o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej oraz o zmianie Kodeksu cywilnego, powód miała prawo odstąpić od zawartej z pozwanym umowy sprzedaży, co w ocenie Sądu uczynił najpóźniej w dniu złożenia niniejszego pozwu. Zgodnie natomiast z art. 560 § 2 kc w razie odstąpienia przez kupującego od umowy z powodu wady rzeczy sprzedanej, strony powinny sobie nawzajem zwrócić otrzymane świadczenia według przepisów o odstąpieniu od umowy wzajemnej. Mając na uwadze powyższe w ocenie Sądu zasadne było żądanie powoda do zwrotu mu zapłaconej pozwanemu za wykonanie drzwi ceny w wysokości 5.600,00 zł. Zasadne było też żądanie powoda do zwrotu przez pozwanego równowartości dostarczonych przez powoda materiałów w postaci jednego kubika drewna jesionowego i pół kubika drewna sosnowego, którego wartość Sąd ustalił w oparciu o opinię biegłego z zakresu meblarstwa i (...) z (...) na łączną kwotę 2.799,00 zł.

Orzeczenie o kosztach oparto na treści art. 98 kpc uwzględniając kwotę opłaty sądowej w postępowaniu przed I i II instancją w kwocie łącznej 715 zł, opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł, zwrotu kosztów zastępstwa prawnego w wysokości łącznej 1.800,00 zł, ustalonej w oparciu o § 6 pkt. 5 i § 13 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 461) oraz łącznej kwoty wydatkowanej przez powoda na opinie sądowe i prywatną- 1300,00 złotych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w pkt II sentencji.

Ponadto na podstawie art. 113 § 1 u.k.s.w.c, Sąd nakazał stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa kwotę 484,02 zł stanowiącą koszt sporządzenia opinii biegłego poniesiony tymczasowo przez Skarb Państwa.